

HZ. İSAAS MUTLAKA YERYÜZÜNE İNECEK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ hayra halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

وَاللّٰهُ لَيَنْزِلَنَّ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا عَادِلًا فَلَيَكْسِرَنَّ
الصَّلِيْبَ وَلَيَقْتُلَنَّ الْخِنْزِيْرَ وَلَيَضَعَنَّ الْجَزِيْعَةَ
وَلَيَتْرُكَنَّ الْقِلَاسَ فَلَا يَسْعَى عَلَيْهَا وَلَتَذْهَبَنَّ
الشَّحْنَاءُ وَالتَّبَاغُضُ وَالتَّحَاسُدُ، وَلَيَدْعُوْنَ اِلَى
الْمَالِ فَلَا يَقْبَلُهُ اَحَدٌ

(م. عن أبي هريرة)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 456/4 (*Va'llàhi leyenzilenne'bnü meryeme hakemen àdilen, feleyeksirenne's-salîbe, ve leyaktülenne'l-hinzîre, ve leyedaanne'l-cizyete, ve leyetrükenne'l-kılâsa, felâ yes'â aleyhâ, ve letezhebenne's- şahnâu, ve't-tebâğudu, ve't-tehâsüdü, ve leyed'uvenne ile'l-mâli, felâ yakbelhu ehadün.*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı dünya ve âhirette cümlelerin üzerine olsun...

Peygamber SAS Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet, dilimizin döndüğü, aklımızın erdiği kadar size nakledip izah etmeye geçmeden önce, Efendimiz'e bağlılığımızın, sevgimizin, ümmetliğimizin bir nişânesi olmak üzere, ona arz edilmek üzere; sonra cümle âlinin ve ashabının ve etbâının, ve sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın, bilhassa Ümmet-i Muhammed'in irşadı ile meşgul olmuş olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ervâhına;

Şu elimizde bulunan hadis mecmuasını cem' ve telif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Efendi Hocamız'ın, kendilerinden feyz aldığımız hocalarımızın, bilhassa Mehmed Zâhid Kotku el-Bursevî Hocamız'ın; bu hadîs-i şerîflerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan bütün alimlerin, râvilerin, gayret sarfetmiş olan gayretli Müslümanların ruhlarına;

Bu beldeleri fethetmiş olan fatihlerin, şehidlerin, mücahidlerin, cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve uzaktan yakından şu hadîs- i şerîfleri dinlemek üzere şu mescide toplanmış bulunan siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olmak üzere;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayıp, sàlih ameller işleyip, rızasını kazanıp, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olması ümidiyle bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım öyle başlayalım! Buyurun:

.....

a. İsa AS Adaletli Bir Hâkim Olarak İnecek

Metnini mukaddimede okumuş olduğum hadîs-i şerîf Müslim'in *Sahih*'inden alınmış. Râvisi, Ebû Hüreyre RA. Müslim, altı sahih hadis kitabından birisidir. Sıralamada Buhârî'den sonra gelir. Kıymetli hadis mecmualarından birisi Sahih-i Müslim.

Buradaki hadîs-i şerîfte Peygamber SAS, zamanından çok sonra olacak olan bir hadiseyi Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kendisine bildirmesiyle bilip bize öğretmiş, nakletmiş. Buyurmuş ki¹

¹ Müslim, *Sahih*, c.I, s.369, no:221; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.272, no:7665; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.XV, s.227, no:6816; Ebu Ya'la, *Müsned*, c.X, s.279, no:5877; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.420, no:2867; Ebû Hüreyre RA'dan.

وَاللّٰهُ لَيَنْزِلَنَّ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا عَادِلًا فَلَيَكْسِرَنَّ
الصَّلِيبَ وَلَيَقْتُلَنَّ الْخِنْزِيرَ وَلَيَضَعَنَّ الْجِزْيَةَ
وَلَيَتْرُكَنَّ الْقِلَاسَ فَلَا يَسْعَىٰ عَلَيْهَا وَلَتَذْهَبَنَّ
الشَّحْنَاءُ وَالتَّبَاغُضُ وَالتَّحَاسُدُ، وَلَيَدْعُونَ إِلَى
الْمَالِ فَلَا يَقْبَلُهُ أَحَدٌ

(م. عن أبي هريرة)

RE. 456/4 (*Va'llàhi leyenzilenne'bnü meryeme hakemen àdilen, feleyeksirenne's-salîbe, ve leyaktülenne'l-hinzîre, ve leyedaanne'l-cizyete, ve leyetrükenne'l-kılâsa, felâ yes'â aleyhâ, ve letezhebenne'ş-şahnâu, ve't-tebâğudu, ve't-tehâsüdü, ve leyed'uvenne ile'l-mâli, felâ yakbelhu ehadün.*)

(*Vallâhi*) “Allah’a yemin olsun ki, (*leyenzilenne'bnü meryeme hakemen àdilen*) Meryem’in oğlu İsa AS, yeryüzüne adaletli bir hakim olarak inecek.”

Aleyhime's-selam... (*Ve ümmühû siddîkatün*) “Annesi -Meryem validemiz de siddıklardan idi.” Her ikisine de selâm olsun, salât olsun.

Neden?

Allah tarafından gönderilmiş olduğu halde bozulmuş olandınleri dolayısıyla Hz. İsa'ya mensubiyet iddia eden ehl-i salib ve İsevî denilen kimseler ile aramızda ihtilaf var. Biz Allah'ın birliğini söylüyoruz, onlar Hz. İsa'nın ulûhiyetine kâil oluyorlar.

Allah'tan gayri ilâh yoktur. (*Lâ ilâhe illa'llah, muhammeden rasûlü'llah... Isâ rasûlü'llah ve rûhu'llah ve abdu'llah...*)

Biz bunu söylüyoruz, onlar yanaşmıyorlar. Biz Kur'ân-ı Kerîmimizde Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin bize emretmiş olduğu gibi diyoruz ki:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا
يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(آل عمران: ٦٤)

(*Kul yâ ehle'l-kitâbi teàlev ilâ kelimetin sevâin beyenenâ ve beyneküm ellâ na'büde illa'llâh ve lâ nüşrike bihî şey'en ve lâ yettahize ba'dunâ ba'dan erbâben min dûni'llâh*) [Rasûlüm de ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah'tan başkasına tapmayalım. Ona hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmayalım.] (Âl-i İmran, 3/64) diyoruz.

Ellerinde büyük imkânlar var. Kocaman teşkilâtlar var, mânevî ordular var. Rütbeli asker kılığında değil de sessiz, kenarda köşede duran ordular var. Kendi dinlerini yaymak üzere Afrika'ya, Amerika'ya, kutuplara, Asya'ya salıyorlar, İslâm ülkelerine salıyorlar.

Hız. İsa AS inecek, âdil bir hakem olarak o zaman görecekler... O âdil hâkim nasıl hükmedecek? Ne yapacak? Görecekler...

(*Feleyeksirenne's-salîbe*) “Putu kıracak.” Hz. İsa AS otapındıkları haçı, o putu kıracak, onun yanlışlığını onlara gösterecek.

Nedir? Güya Hz. İsa AS çarmıha gerilmiş de, işte o anı hatırlamak için karşılarına o şekli alıyorlar. Böyle şey yok.

Herkes kendi inancında hürdür. Kimse kimsenin vicdanına karışmaz. Kimse kimsenin vicdanına karışmayacağını zaten İslâm söylüyor:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ
يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ
بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

(البقرة: ٢٥٦)

(*Lâ ikrâhe fi'd-dîni, kad tebeyyene'r-rüşdü mine'l-gayyi*) “Dinde zorlama yoktur. Hakikat ve yanlış, yol âşikâr olmuştur. (*Femen yekfur bi't-tâğuti ve yü'min bi'llâhi fekad istemseke bi'l-urveti'l- vüskà le'nfisàme lehâ*) “O halde kim tâğutu reddedip Allah’ın yoluna girerse, imana gelirse, müslüman olursa, kopmayan sağlam bir kulpa yapışmış olur, kendisini kurtarır. (*Va'llàhu semîun alîm*) Allah işitir ve bilir.” (Bakara, 2/256)

Bizim dinimiz zaten, “Kâfir olanlar ne yaparsa yapsın...” diyor ama hakkı söylemek zorundayız.

Annesi olan, anneden doğan, kendisi de Allah’ın bir has hâlis peygamberi olarak yüzü pembe, beyaz, alnında damlacık damlacık terler,

masum bir peygamber, gûnahtan mahfuz bir peygamber... Allah'ın emrinden gayrisini tebliğ etmemiş bir peygamber, kendisine tapınmayı asla istememiş bir peygamber olarak Hz. İsa da bizim başımızın tacı; ona tapılması doğru değil. Ona Hz. İsa razı gelmez.

Âhirette Allah-u Teâlâ Hazretleri Hazret-i İsa'ya soracak. Ayet- i kerimede bildiriliyor:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ
لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ
سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ أَنْ
كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ
مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

(المائدة: ١١٦)

(*Ve iz kâle'llâhu yâ îse'bne meryem*) Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i İsa'ya: “Ey Meryem oğlu İsa! (*E ente kulte li'nnâsi'ttehezûnî ve ümmiye ilâheyni min dûni'llâh*) İnsanlara, ‘Beni ve anamı, Allah’tan başka iki tanrı edinin!’ diye sen mi dedin?” diye sorduğu zaman, o diyecek ki:

(*Sübhâneke mâ yekûnü lî en ekûle mâ leyse lî bi-hakkın*) “Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (*İn küntü kultühû fekad alimtehû*) Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. (*Ta'lemü mâ fî nefsi*) Sen benim içimdekini bilirsin; (*ve lâ*

a'lemü mâ fî nefsike) halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. (*Inneke ente allâmü'l-guyûb*) Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!" (Mâide, 5/116)

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(*Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihî*) "Yâ Rabbi, ben senin kullarına, sen bana ne emrettiysen onu söyledim: (*Eni'budu'llâhe rabbî ve rabbeküm*) 'Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin!' dedim." (Mâide, 5/117) diyecek.

إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

(المائدة: ١١٨)

(*În tüazzibhüm feinnehüm ibâdük*) "Eğer sen onlara azab edersen, edersin; onlar senin kulların... (*Ve in tağfir lehüm*) Eğer onları mağfiret edersen, mağfiret edersin; (*feinneke ente'l-azîzü'l- hakîm*) sen Azizsin, Hakimsin yâ Rabbi! İzzet sahibisin, mutlak güç ve kuvvet sahibisin, her şeyi hikmetle yaparsın." (Mâide, 5/118) diyecek.

Ama Allah şirki affetmez. İmana gelmesi lazım, Allah'ın varlığını birliğini kabul etmesi lazım! Allah'a şirk koşanı affetmeyeceğini âyet-i kerîme ile biliyoruz.

b. Putu Kıracak, Domuzu Öldürecek

Hız. İsa inecek, adil bir hakem olarak hükmedecek. O adil hakim nasıl hükmedecek, ne yapacak:

(*Feleyeksirenne's-salibe*) "Putu kıracak." İsa AS o tapındıkları haçı, o putu kıracak, onun yanlışlığını onlara gösterecek.

(*Ve leyaktülenne'l-hinzîr*) "Domuzu da öldürecek."

Domuzu kendilerine bayrak ettiler, sembol ettiler, dinlerinin sembolü hâline getirdiler. Halbuki yahudilere de yasaklanmıştı. Zararlarını biliyorlar. Vücuda zararını, akla zararını, diğer zararlarını biliyorlar.

İşte o hınzırı da öldürecek, bu inat da bitecek. Bu puta tapma inadı da bitecek. Hz. İsa domuzu da haklayacak. Tamam, bir domuzları var tuttukları, ona da tutunamayacaklar.

Bizim memlekette ya işin mahiyetini, tarihçesini, gelişini gidişini bilmeyen cahiller, ya da onların taraftarı olan kimseler, şu gözlerimizle okuduğumuz gazetelerde diyorlar ki:

"—Bu halkın bu domuz etine karşı taassubunu kırmalıyız. Bunlara domuzu mutlaka yedirmeye çalışmalıyız. Bu halk yobaz. Bu bakımdan domuz etini yedirmeye çalışmalıyız. Çünkü protein açığını başka türlü kapatamayız."

Yumurtanın rezaleti çıktı, maliyetinden çok aşığı satıyorlar. Proteinin ta kendisi... Hükümet de çocuklara beslenme saatinde verilsin diye

teşvik ediyor. Protein açığını niye oradan karşılamayı söylemiyorsun? Protein sadece domuzda mı var? Tavukta var, ette var, sütte var, dana etinde var...

İlle haramı yaptıracak. Çünkü insan bir haramı işledi mi, içinde bir günah oldu mu içinde bir karalık meydana geliyor. Öteki günahı daha kolay yapar. O günahı da yaptı mı daha da kararır, üçüncü günahı daha kolay yapar. Sonunda insan kapkara olur, mahvolur. Hayır yapmaya gelemeyebilir.

Şerre, günaha bir kere alıştı mı gider. Onu yaptırmaya çalışıyor.

Halbuki ben müslüman olarak ne söylesem, taraf tutuyorsun dersin ama ey muhâlif adam, ben Avrupa'da şu kulaklarımla duydum, bir hafta boyunca domuz etinin aleyhinde televizyonda Almanlar konuştu: "Bu et zararlıdır, yememeye çalışın. Mümkün olduğu kadar şöyle yapın, böyle yapın..." diye. Onlar da mı yobaz?

Bunlar onlara yobaz diyemez. Çünkü şimdi yobazlık bizim memleketini seven, âdetine, dinine imanına bağlı olan insanların şeref lakabı... Onlar her şeyi yaparlar ama onlara denmez.

Ben Avrupa'da bir hafta böyle konuşulduğunu televizyonda kendim gördüm. "İşte bak, bir haftadır domuz etinin aleyhinde bu doktor çıkıp çıkıp konuşuyor." dedi evinde bulunduğumuz arkadaş. İşte o hınzırı da öldürecek, bu inat da bitecek. Bu puta tapma inadı da bitecek. Bu domuz eti aşıklılığı da, inadı da bitecek.

Hastalıklar var, insanın vücudunda, ruhunda meydana getirdiği değişiklikler var. Profesörler tarafından yazılmış çok nefis makaleler okuduk. O gazeteler, o domuz etini ille yiyelim deyince çok güzel makaleler yazdılar, Allah razı olsun. Bizim Asaf Ataseven kardeşimiz profesör tabii, tabip, güzel şeyler yazdı. Onları şu anda uzatmayalım.

Hız. İsa domuzu da haklayacak. Tamam, bir domuzları var tuttukları, ona da tutunamayacaklar.

(Ve leyedeanne'l-cizyete) “Cizyeyi üzerlerinden alacak.”

Hıristiyanlar cizye veriyordu, vermeyecekler; çünkü müslüman olacaklar. Şerhte Hocamız öyle izah ediyor: *(Yahmilennehüm ale'l-islâm)* “Artık İslâm’a girecekler. O zaman gayrimüslimlere mahsus cizye verme vergisi bahis konusu olmayacak, değişecekler. Hatalarından dönüp Allah’ın istediği noktaya, o peygamber onları getirecek ki, gönlü mahzun olmasın. O kendi ümmetini o noktaya getirecek.

c. Savaşa Hazır Olmak

(Ve leyetrükenne'l-kılâsa felâ yes'â aleyhâ) “Genç develer bir tarafa bırakılacak, kimse onlar üzerinde, oraya oraya koşturmayacak.”

Bunun iki mânası var. İlk önce ben olduğu gibi kelime mânasını söyleyip, sonra izahını yapmak istiyorum.

Devesi bir Arabın canıdır, ciğeridir, bütün varıdır; sütünü içer, etini yer, derisini kullanır, üstüne biner. O mübarek hayvanı Allahu Teâlâ hazretleri tam çöle göre yaratmıştır. Ayakları tabla gibidir, kumun içine batmaz, lap lap basar. Allahu Teâlâ hazretleri o mübarek hayvanın sırtına bir depo yaratmıştır; bir su içti mi, bir yiyecek yedi mi o sırtındaki hörgücünde toplanan şeyle üç-dört gün gider mübarek.

أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ

(الغاشية: ١٧)

(*Efelâ yenzurûne ile'l-ibili keyfe hulikat*)
“İnsanlar şu devenin nasıl yaratıldığına bakmazlar mı?” (Gâşiye, 88/17) Görmezler mi ibretleri?.. Bak Allah-u Teâlâ Hazretleri o hayvanı çöle göre ne kadar güzel yaratmış.

Deve Arabın her şeyidir. Arap deveye koşmayacak da neye koşacak? Bilhassa Peygamber Efendimiz'in bu hadîs-i şerîfi irad buyurduğu zamanda her şeyidir. Üstüne binecek, yükünü taşıyacak, etini yiyecek, sütünü içecek; bütün varlığı o.

Artık kimse peşine koşmayacak. Çünkü zenginleyecekler, ortalık düzelecek. İnat kalmayınca, kavga gürültü patırtı kalmayınca...

Bu insanların harplere, darplere harcadıkları paralar, milyarlar, bu insanların gözyaşlarını dindirmeye harcansa, dünya gül bahçesi olur! Bir ucundan öteki ucuna her taraf halılarla döşenir, gül bahçesi olur. İnadından herkes birbirini yiyor. Herkes silahlanıyor. Herkes parayı oraya yatırıyor. Herkes hemcinsi olan,

Hız. Âdem'den kardeşi olan öteki insanı nasıl öldürürüm, nasıl istismar ederim, nasıl keserim diye çalışıyor. İnsafsızlar, vicdansızlar!

Tabii o kadar insafsızı, vicdansızı görünce biz de silahlanmak zorunda kalıyoruz. Silahlanacağız, hazırlanacağız.

Hazır ol cenge eğer ister isen sulh u salah.

Sulh u salah istiyorsan cenge hazır olacaksın. Dağlarımız tepelerimiz derelerimiz her taraf keşke silah dolsa, düşman bu tarafa bakmaya korksa. Şu iki karış toprağı olan Papandreu, Yunanistan;

“—Mutlaka Türkiye ile savaşacağım. Benim silah biriktirmem lazım!” diyor.

Gözünüzü açın, dikkat edin, gazeteler yazdı:

“—Türkiye'yle aramızda bir savaş çıkacak! Hazırlanmam lazım.” diyor. Midilli adasını üs yapmaya çalışıyor.

Biz ne yapalım? Bu yaz Marmaris'te mi plaja gidelim, Karadeniz'in bilmem hangi plaj yeri varsa, Akdeniz'in bilmem neresi varsa... Orası fazla serin olur, burası fazla temiz olur... Marmara biraz kirlenmiş... Eğlencemize bakalım! Olur mu? Su uyur düşman uyumaz iken bizim bu kadar böyle yan gelip yatmamız olur mu? Bu kadar tefrika, bu kadar gayretsizlik olur mu?

Tepeden tırnağına pür silah öyle duracağız. “Allah'ın düşmanlarını ve kendi düşmanlarınızı korkutacak silahları hazırlamak lazım.” diye Allah emrediyor:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ
الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ

(النفال: ٦٠)

(*Ve eiddû lehüm me'steta'tüm min kuvvetin ve min ribâti'l-hayli*) “Düşmanlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın! (*Türhibûne bihî adüvva'llâhu ve adüvveküm*) Onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı korkutursunuz.” (Enfal, 8/60)

Silahları hazırla ki zulmedemesin, Bulgaristan'daki kardeşimize dokunamasın, Kafkasya'dakine dokunamasın, falanca yerdekine, filanca yerdekine dokunamasın...

Müslümanlar bu tarafı terk edince olmaz. Haklı olmak yetmiyor. Evet Kur'an Allah'ın hak kelâmı, evet müslüman hak yolda, evet İslâm dinî hak din; ama gücü yok, ezip geçiyorlar.

Şu hıristiyan, şu yahudi, şu kâfir, şu putperest sana merhamet eder mi?

Güney Afrika'da elmas madeni var, başka madenler var... Memleketin hakiki sahipleri orada hor, küçük bir azınlık. Beynelmillel kâideler, kanunlar hepsi bir tarafta, hukuku hiç dinlemiyor. Kalabalıklar bağırıyorlar, çağırıyorlar, nümayiş yapıyorlar ama öbürü eline silahını aldı mı, 'dırrrt' taradı mı, bitiyor.

Müslüman haklı olduğu kadar da kuvvetli olacak. Sulhu istediği kadar da harbe hazır olacak. Hazırlıklı olacak. Peygamber Efendimiz'in ha-

dîs-i şerîfleri bize ne diyor; yarın ölecekmiş gibi ahirete, hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya müteallik tedbirlerimizi alacağız, hazırlıklarımızı yapacağız.

Evet, develere kimse koşmayacak veya kimse üstüne binmeyecek; çünkü daha güzel aletler çıkacak, daha büyük imkânlar çıkacak demek.

(*Ve letezhebenne'sş-şahnâu ve't-tebâğudu ve't-tehâsüd*) “Birbirine karşı düşmanlık, buğz etmek, hasetleşmek gidecek.” Hz. İsâ onları izale ettirecek. O kötü duygular, kinler kalmayacak.

(*Ve leyed'uveenne ile'l-mâli felâ yakbelhu ehadün*) “Mala çağırarak insanları, ‘Gelin, şu malı alın!’ diyecek de kimse istemeyecek.” Bol, ne yapsın... “Ne yapayım, nereye koyayım?” diyecek.

Karnı tok olana, mesela “Sofraya buyur otur!” diyorsun, “Karnım tok...” diyor. “Ya biraz al!” “Şurama kadar doydum.” diyor. Karnı tok olunca insanlar istemiyor.

İşte böyle haller olacak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi doğru yoldan ayırmasın... O eski ümmetlerden bir ibret almamız gerekiyor ki, peygamberlerini bıraktılar, ne hallere düştüler. Allah-u Teâlâ Hazretleri bize Rasûl- i Edîbinin yolunda dâim olmayı nasib etsin... Sünnetine sarılmayı nasib etsin...

Çok büyük faydası var. Peygamber Efendimiz’in sünnetine sarılana yüz şehid sevabı var. Bugün öyle insanlar biliyorum ki, şehid olmak için çare arıyor da yok. Harp olacak da çarpışacaksın da şehid olacaksın. Sünnet-i seniyyeye sarılın,

Peygamber Efendimiz'in sünnetine sarılıp onun yolunca yürümekte yüz şehid sevabı var.

Gazete okuruz, roman okuruz... Ben okumuyorum çok şükür de öyle diyorum... Gazete okuyorum da... Fuzulî şeyler okunuyor, bilmem neler okunuyor...

Allah'ın kelâmından kimsenin haberi yok... Kur'an ne diyor, haberi yok... Peygamber Efendimiz ne buyurmuş, bilmiyor,

“—Senin peygamberin kim?” diye Anadolu'nun bir kasabasında bir çocuğa sordum;

“—Hz. Ali...” dedi. Peygamberini bilmiyor!

“—Peygamber Efendimiz nerede medfun?” dedim.

“—Kâbe'de...” dedi.

Kâbe'yi Peygamber Efendimiz'in yattığı yer sanıyor. Kâbe-i Müşerrefe'yi öyle sanıyor.

O kadar cahil, o kadar habersiz. Bunlar çocuksa, babaları mes'ul... Sizin evlâdınız da bilmiyorsa, siz de mes'ulsünüz. Benim evlâdım bilmiyorsa, ben de mes'ulüm.

Bizim evlâdımıza ilk vereceğimiz şey; iman telkini, İslâm'ı öğretmek... Evlât benim yolumda gitmedikten sonra, ne yapayım ben öyle evladı? Gidip de kâfire hizmet ettikten sonra, yoldan çıktıktan, baştan çıktıktan sonra...

Peygamber Efendimiz'e sımsıkı sarılmayı Allah nasib etsin... Güzel hallerle, sâlih amellerle mes'ud ve bahtiyar ömür geçirmek nasib etsin... Eğer sıkıntı olursa, Allah bize âfiyet versin... Hem maddî hem mânevî sıkıntılardan uzak eylesin... Afiyet sahibi etsin...

Ama bir sıkıntı olursa, olur; insanoğlu hasta olabilir, malında eksilme olur, canında bir can yakıcı durum olur; bunlar olur. Neden?

Allah imtihan edecek. Bakalım kim âşık-ı sâdık, bakalım kim yalancı? Biraz sıkıntıya gelince kim bırakıp kaçacak? “Evet, ben bu yolun sevgili bağlısıyım, ayrılmam!” diye kim sebat edecek. İmtihan dünyası olduğu için olabilir.

Eğer biz âciz nâçiz kullarına bir imtihan hâli gelirse ki her an imtihandayızdır, her anda imtihandayız, her an uyanık olmak lazım, her an soruyu güzel cevaplandırmaya çalışmak lazım!

Allah bizi imtihanları güzel vermek nimetine nâil etsin. Yanıltmasın, şaşırtmasın. Sıkıntılı bir hal gelirse sabır nimetini de versin, ecir kazandırsın... Lezzetli, nimetli hallere erişsek, erersek, şükür nimeti versin... Onları bize gönderen Rabbimize bağlılığımızı kestirtmesin... Onun nimetlerini yiyip de karşısına geçip bizi âsi ettirmesin...

d. Hz. Meryem Vâlidemiz

Şu hıristiyanlar, şu yahudiler, şu dindikiler, bu dindikiler... Müslümanlar onların peygamberlerini ne kadar seviyor, bir bilseler şaşıırırlar, ağızları açık kalır.

Hz. İsa AS başımızın tacı, peygamberlerimizden bir peygamber, Peygamber Efendimiz’in peygamber kardeşlerinden bir kardeş, bir mübarek zât, Allah’ın sevgili kulu. Annesi sıddıkâ...

Kur'ân-ı Kerîm bildiriyor:

وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ

(المائدة: ٧٥)

(*Ve ümmühû sıddîkatün*) “Annesi Hz. Meryem velî, Allah’ın sevgili kulu...” (Mâide, 5/75)

İbadet ettiği yerde, Allah o mevsimde olmayacak meyveler gönderiyor. Zekeriya AS yanına giriyor:

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا
رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّى لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ
اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

(آل عمران: ٣٧)

(*Külle mâ dehale aleyhâ zekeriyye’l-mihrâb*) “Ne zaman ki Zekeriyyâ AS, Meryem AS’ın ibadet ettiği hücreye girdi; (*vecede indehâ rızkâ*) onun yanında, böyle çeşit çeşit rızıklar görürdü.”

Zekeriyyâ AS da bir peygamber. Allah’ın vahyine mazhar, mânevî halleri iyi bilen bir kimse... Soruyor ama, diyor ki:

(*Yâ meryemü ennâ leki hâzâ?*) “Yâ Meryem! Bunlar sana nerden geldi böyle? Kapı kilitli, kimse buraya giremez, gelemiz benden başka; nerden geldi?”

(*Kàlet hüve min indillâh*) “Allah’ın indinden, huzurundan, lütfundan, kereminden geldi. (*Inna’llàhe yerzuku men yeşâü bigayri hisâb*) Allah dilediği, sevdiği kulları böyle hesaba

gelmeyecek şekilde nimetlendirir, rızıklandırır.”
(Âl-i İmran, 3/37)

Meryem Validemiz Allah yolunda ibadet ediyor ya, çekilmiş ya insanların arasından... Sâliha, cennet hatunlarının en yükseklerinden bir hatun, Hz. Meryem.

Çocuklarımıza Meryem adını koyuyoruz. Bilseler hıristiyanlar bizim onlara ne kadar yakın olduğumuzu, bu inadı bir bıraksalar... Bu inadı bırakmak için Hz. İsa'nın gelmesini mi bekleyecekler, sopayı yemeyi mi bekleyecekler? Bıraksalar şu hınzırı, bıraksalar şu içkiyi, hamrı, kırsalar şu sâlibi, gelseler Allah-u Teâlâ

Hazretleri'nin yoluna, daha hayırlı...

Allah'a hamd ü senâlar olsun ki müslüman anadan babadan doğmuşuz.

Birkaç gündür beynelmilel bir ilmî toplantı var. Profesörler geliyor gidiyor. Gazetelerde şöhretini duymuştuk. Türkçe'ye tercüme edilmiş kitaplarını görmüştük. Profesör Maurice Bucaille, Fransız.asıllı... El-hamdü lillâh toplantıda çıktı, eûzü-besmele çekerek, Allah'a hamd ederek bir güzel konuşma yaptı... Fransız profesör; İncil'i incelemiş, Tevrat'ı incelemiş, Kur'an'ı incelemiş.

Ne bakımdan incelemiş? Kendisi tıp profesörü ya, tabip, tıp profesörü, üniversitede profesör ya; “Bakalım ilme göre bu kitapların durumu ne? Hangisi ilme aykırı, hangisi ilme uygun?” diye incelemiş.

Bu incelemeye başladığı zaman, kendisi hıristiyan, ehli kitap, İncil ehinden. Tevrat'ı inceliyor, İncil'i inceliyor. Çok bozulmalar var. Çok ifadelerde ilmin, aklın, mantığın kabul etmeyeceği şeyler var. Kur'an'a bakıyor; her şeyde bir güzellik, her şeyde bir ilme uygunluk... Kendisi söylüyor. İnsanların ilmî araştırmalarının en son çağlarda bulduğu şeyleri Kur'ân-ı Kerîm daha önceden söyledi. "İşte şu mesele, işte şu mesele..." diye oradan misaller verdi. Tane tane, gâyet güzel konuştu.

Onu orada hıristiyanlara karşı da konuşmuş, Fransızlar'ın yüksek ilim akedemilerinde de konuşmuş. Aklı olana Allah hidâyeti nasib ediyor. Nasibi olan geliyor da inat edenler, duyduğu halde orada ısrar ediyorlar. Allah bizi mânasız helâk edici inatlardan uzak eylesin.

Niye inat ediyorsun? Maurice Bucaille de işte yine yaşıyor. Hak yolu buldu, yine yaşıyor. Sen de yaşayacaksın. Ne diye inat edip duruyorsun? Hakkı kabul edersen de Allah'ın rızası yolunda müsterih yaşayıp müsterih ölsen ya...

Nureddin adını almış olan Stein Horst isimli Alman atom alimi buraya, seneler önce... Burada yaşadı, konferanslar verdi, makaleler yazdı, vefat etti. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun. Fatih camisinden bir büyük kalabalık ki çok nadir görülebilen bir kalabalıkla âhirete uğurlandı. Bütün müslümanlar candan sevdikleri için, Alman olduğu halde, müslüman oldu diye onu uğurladılar.

Böyle nasibliler de oluyor. İnat ve ısrar edenler de oluyor. Kur'ân-ı Kerîm'i okuyorlar da Allah'ın kelâmını tağyir ederek, değıştirerek tercüme ediyorlar ki, okuyanlar Müslümanlığa gelmesin, Müslümanlıktan soğusun diye. Nasipsizlik çok zor bir şey. Küçük bir para, küçük bir menfaat için yapılan şeyler çok kötü...

Bu toplantılarda dünyanın muhtelif ülkelerinden gelmiş profesörlerle şu meseleyi konuştuk. Birçok hıristiyan Kur'ân-ı Kerîm'in tercümesine kalkışmış ve o dillerde neşriyat yapmışlar. Biz şu İncillerini tercüme etmemişiz, yani onların üzerinde çalışmamışız. Veyahut kendi Kur'ân-ı Kerîmimizi kendimiz müslümanlar olarak tercüme edip de onlara, onların dillerine anlatma çalışması yapmamışız. İşler kötü niyetli, art niyetli kimselere kalmış.

Bunlar nasıl olacak?

Müslümanlar bir araya gelecekler, keselerinin ağızlarını açacaklar. Hep bunları söylüyorum. Artık rahatlıkla söylüyorum. Bana verin demiyorum, yanlış anlamayın, doğru anlayın. Bana vermeyin ama kesenizin ağzını Allah'ın yoluna açın! Allah'ın kitabına hizmete açın! Allah'ın dinini yaymaya açın! Müessese kurun! Kur'ân-ı Kerîm'i anlatan İngilizce bir doğru düzgün tercüme koyun, Almanca bir doğru düzgün tercüme koyun, Fransızca bir doğru düzgün tercüme koyun...

Berlin'den gelmiş bir şahıs, orada kalktı dedi ki;

“—Bencephedengeliyorum. Sizingibi nazariyatçı değilim. Orada fiilen dernek başkanlığı yapmış bir insan olarak adeta İslâm'la başka dinlerin mânevî çarpışması cephesinden geliyorum.

Orada hıristiyanları İslâm'a çekmek için onlara verilecek bir Almanca, müslüman tarafından yapılmış güzel bir tercüme bulamıyorum da işte şu elimdeki yahudinin tercümesini sunuyorum.”

Yazık müslümanlara! Kendi kitaplarını başkalarına tanıtmaya çalışmasını yapamıyorlar da yahudisi, hıristiyanı yapıyor ve aldatıyor.

“—Başında öyle kötü bir mukaddime var ki, İslâm'a çağırma istediğim kimseye, mümkün olsa orayı kopartıp öyle vereceğim ama o zaman da cilt bozulacak. Başındaki kötü mukaddimeye rağmen onu götürüp veriyorum.” diyor.

Bak ne kadar gevşek durmuşuz.

“—Hocam şimdi biz fakiriz.”

Nasıl ya? Bunun zengin devri de geçmiş. Kendi kendimizi ne aldatıyoruz? Bir zamanlar padişahların yaşadığı, sarayların, nimetlerin olduğu devreler de geçmiş; çalışmamışız. Allah'ın yolunda iyi çalışmamışız. Dünyanın her yerine Allah'ın dinini götürmemiz lazımdı. Çalışmamışız.

Çalışanlar paçayı kurtardı, çalışmayanlar vebali yüklendi. Öldü, vebal şimdi geldi bizim omuzlarımıza yıkıldı. Sizin ve bizim... Kesenin ağzını açacağız, kalemi elimize alacağız, kolları paçaları sıvayacağız; dinimizi yaymak ve korumak ve geliştirmek ve insanları Allah'ın yoluna, dine, imana, cennete çağırma için çalışacağız. Cehenneme düşen kardeşlerimizi, düşmekten korumaya çalışacağız. Bunlar da Hz. Âdem'den bizim kardeşlerimiz, hemcinsimiz. Onlar da insan, benî Âdem, Âdemoğlu...

İşte bu çalışmalarını yapmayı bilmiyoruz. Veyahut halkımız kısmen mazur; bir kısım kimseler öne çıkıyor, “Tamam, ben bu işleri yapacağım!” diye; yapılmamış. Yapmayanların da yakasına yapışıp yaptırmayı öğreneceğiz.

Ben hatırlarım, ismini versem bazı kimseleri darıltacağım, darıltmak da istemiyorum. Dinimizin şu tarafına hizmet için şu müessese kuruldu. Sonra o döndü, dolaştı, ne hallere geldi. Bir dernek kurarız, bir iş yaparız, bir bina yaparız; takip etmeyiz, söner gider veyahut şahıs ellerine geçer, hizmetten sapar gider. Takip edeceğiz:

“—Arkadaş, hizmet olsun diye biz bu müesseseyi kurmuştuk. Hani hizmet? Hani mahsul? Tarlayı sana verdik, hani mahsulü?”

Mahsulü isteyeceğiz. Çalışmıyorsa, “Sen kenara çekil bakayım, şu çalışan arkadaş gelsin!” diyeceğiz. Çalışan çalışacak, İslâm öğrenilecek.

Bizim kendi memleketimizde, Türk evladı, Türkçe bilen gençler peygamberini bilemezse... Türkiye’de ben kendi memleketimde Allah’ın emirlerini öğretememişsem, o zaman büyük bir ihmal var demektir. İşte o ihmali elbirliğiyle müslümanların halletmesi lazım! Akıllıların aklını ortaya koyması lazım! Akı, tahsili, fikren o işe yardım etmek durumunda olmayanların parasını ortaya koyması lazım! Bu işlerin yürümesi lazım! Allah yolunda malımızla canımızla çalışmak boynumuzun borcu... Hepimizin boynunun borcu...

e. Allah-u Teâlâ'nın Affının Büyüklüğü

İkinci hadîs-i şerîfe geçelim.

İkinci hadîs-i şerîf Huzeyfe RA'dan. Deylemî'nin kitabında kaydedilmiş, rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyuruyor:²

وَاللّٰهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
مَغْفِرَةً مَا خَطَرْتُ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ وَاللّٰهُ الَّذِي لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَيَغْفِرَنَّ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِلْفَاجِرِ فِي
دِينِهِ الْأَحْمَقُ فِي مَعِيشَتِهِ

(الديلمى عن حذيفة)

RE. 456/5 (*Va'llàhi'llezî lâ ilâhe illâ hû, leyağfirenna'llàhu yevme'l-kıyâmeti mağfireten, mâ hatarat alâ kalbi beşerin. Va'llàhi'llezî lâ ilâhe illâ hû, leyağfirenna'llàhu yevme'l-kıyâmeti, li'l-fâciri fî dînihî el-ahmaku fî maîşetihî*)

Bu hadîs-i şerîfte bir müjde var ki, Peygamber Efendimiz Allah- u Teâlâ Hazretleri'nin Gaffarlığını, affediciliğini bize bildiriyor. Buyurmuş ki:

(*Va'llàhi*) “Allah’a yemin olsun ki...” Ama nasıl? (*Va'llàhi'llezî lâ ilâhe illâ hû*) “Kendinden gayri ilah olmayan, tanrı olmayan, başka tapacak olmayan Allah’a yemin olsun ki!”

² Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.357, no:7027; Huzeyfe RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.IV, s.244, no:10358; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.423, no:25219.

(*Leyağfirenna'llàhu yevme'l-kıyâmeti mağfireten*) “Allah kıyamet gününde öyle bir mağfiret etmekle mağfiret edecek ki insanlara, öyle bir rahmeti, mağfireti cûşa gelecek ki... (*Mâ hatarat alâ kalbi beşerin*) Hiçbir insanın gönlüne, aklına sığmayacak, doğmayacak kadar büyük bir mağfiret edişle mağfiret edecek, çok bağışlayacak.” Yoksa mahvoluruz.

Şairin dediği gibi:

Her dem hatadır kârımız.

Ne güzel söz söylüyor. Hem kâr Farsça “iş” demek, hem de Türkçe kâr yapılan bir ticaretten elde edilen ribh, “kazanç” mânasına geliyor, iki türlü lastikli söylüyor.

Yâ Rab! Her dem hatadır kârımız. “Her an, her nefeste işimiz hata” demek. Bir de ortada kâr yok, yani hata. “Kâr ediyoruz güya, ziyan ediyoruz” demek.

İşimiz böyle felâkettir. Allah yardımcı olursa olur.

Allah bizi yolunda dâim etsin. Edepli kul eylesin. Ârif kul eylesin. Zarif kul eylesin. Günahlara bulaştırmasın. O günah çirkefinden bizim eteklerimizi, paçalarımızı, elbiselerimizi pakeylesin, uzakta eylesin. Üstümüze sıçrattırmasın. Allah ârif, edip, zarif, kâmil, boynu bükük, gözü yaşlı, terbiyeli, gayretli, himmetli güzel müslümanlar olmayı nasip etsin.

Eskiden böyle müslümanlar yaşadı da şimdi nesli, misali, numunesi biraz az. Herkes bir geçim derdine düşmüş... Ama yine olur. Allah-u

Teâlâ Hazretleri ölüden diri çıkartır:

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا

(الروم: ١٩)

(Yuhricu'l-hayye mine'l-meyyiti ve yuhricu'l-meyyite mine'l-hayyi ve yuhyi'l-arda ba'de mevtihâ) [Ölüden diriyi, diriden de ölüyü o çıkarır; yeryüzünü ölümünün ardından o canlandırır.] (Rûm, 30/19)

Hiçbir şey bilmeyen kavimlerin içinden yeni filizler çıkar, yine nice ârifler yetişir. Allah o güzel kimseleri de gösteriyor. Yavaş yavaş gençlerin arasından, hafızlardan, alimlerden, alimlik kokusu gelen nice güzel kimseler de görüyoruz.

Allah iyilerin adedini arttırsın... İyilik için çalışanların sa'yleri meşkûr olsun ve mesmur olsun...

Hadîs-i şerîfin devamında Efendimiz buyurmuş ki: (Va'llâhi'llezî lâ ilâhe illâ hû) "Kendinden gayri ilah olmayan

Allah'a yine and olsun ki... (Leyağfirenna'llâhu yevme'l-kıyâmeti li'l-fâciri fî dînihî el-ahmaku fî mâîsetihî) "Allah kıyamet gününde dininde günahkâr, yaşayışında ahmakça olan kimseye de mağfiret edecek." Yani mağfireti onlara da isabet edecek.

Peygamber Efendimiz'den bir hadîs-i şerîf rivayet edilmiş, buyuruyor ki:³

شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكِبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي

(حم. د. ت. ن. ع. حب. طب. ك. هب. ض. عن أنس؛ ط. ه. ت. طب. ك. حل. ض. هب. وابن خزيمة)

عن جابر؛ خط. عن ابن عمر؛ قط. خط. عن كعب بن عجرة؛ طب. عن ابن عباس)

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.649, no:4739; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.625, no:2435; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.213, no:13245; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIV, s.387, no:6468; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.139, no:228; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.I, s.258, no:749; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.43, no:3556; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.40, no:3284; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.287, no:310; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.17, no:15616; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.261; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.166, no:236; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.325, no:6963; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.241, no:1549; İbn-i Ebî Âsım, *es-Sünneh*, c.II, s.361, no:689; Hâris, *Müsned*, c.IV, s.304, no:1120; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.I, s.170, no:509; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.349; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.I, s.396, no:366; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XIII, s.409; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.IV, s.78, no:671; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.I, s.448, no:1401; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.625, no:2436; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1441, no:4310; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIV, s.386, no:6467; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.140, no:231; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.233, no:1669; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.287, no:311; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.201; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.351, no:3578; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.189, no:11454; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.75, no:4713; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.349; İbn-i Hacer, *Lisânü'l- Mîzân*, c.VI, s.124, no:428; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.106, no:5492; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.244, no:5840; İbn-i Ebî Âsım, *es-Sünneh*, c.II, s.360, no:688; İbn-i Hacer, *Lisânü'l- Mîzân*, c.III, s.189, no:753; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.398, no:39055; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.10, no:1557; *Câmiü'l- Ehâdîs*, c.XIII, s.416, no:13429.

RE. 306/3 (*Şefâatî li-ehli'l-kebâiri min ümmetî*) “Benim şefaati, ümmetimin büyük günah işlemişlerine tecelli edecek, onların affını dileyeceğim.” diye.

Bu ne demek?

“—Günahkârlar da ümidini kesmesin.” demek.

Yoksa; “Yap yapabildiğin günah, Allah avf u mağfiret eder...” diye düşünürse bir insan, bu düşünce onu helâke götürür. Çünkü böyle düşüneni, Allah öyle düşürür ki, küfre kadar gider. Allah korusun...

Yolunca yürümek istediği halde yaşayışında ahmaklık etmiş, dininde günahlara dalmış kimse-leri de Allah avf u mağfiret eder. Yani korkmayın!

“—Beni Allah affetmez.” Bazıları böyle diyorlar.

“—Artık Allah beni affetmez, mahvoldum.”

Yok öyle şey! Senin yaptığın günah Allah'ın mağfiretinin karşısında erir, güneşin karşısında buz gibi. Allah affeder. Sen yolunu düzelt, doğru yola gel, hayırlı çalışmaya devam et!

“—Çok büyük günah işlemiştim zamanında...”

O bilir. Sen hüsnü niyetini bir isbat et. Bundan sonraki ömründe iyi olmaya çalış.

Bir fıkra anlatırlar, onu nakletmeyi biraz da faydalı görürüm.

Birisi gelmiş, bir zâta diyor ki... Mâneviyat âleminde terakki etmiş iki insan konuşuyor.

Gözünden perde kalkmış iki insan...

Demiş ki:

“—Efendim sizin adınızı ben Levh-i Mahfuz’da cehennemliklerin arasında görüyorum.”

Halbuki görünen kimse büyük bir alim.

“—Sizi öyle görüyorum.”

“—Evladım, seneler senesi ben onu öyle görürüm.”

O da görüyor, onun da gözü açık, o da isminin orada öyle yazılı olduğunu görüyor.

“—Ama biz Allah’a ibadetle vazifeliyiz. Atarsa cehenneme, tabii adaletlidir, hak etmişizdir, atar, kendisi bilir. Dilerse cennetine sokar, o bana ait bir şey değil. Ben cehennemlik de olsam Allah’a ibadet etmekle vazifeliyim.” demiş.

Ne güzel söz!

Ertesi gün şahıs geliyor bakıyor ki o yazı oradan kaybolmuş; ismi cehennemliklerin arasından silinmiş, cennetlikler arasına yazılmış. Edepli kulu Allah sever.

يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثْبِتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ

(الرعد: ٣٩)

(*Yemhu’llàhu mâ yeşâü ve yüsbitü ve indehü ümmü’l-kitâb*) “Allah dilediğini siler, dilediğini de sabit bırakır. Bütün kitapların aslı, ana kitap onun yanındadır.” (Ra’d, 13/39)

Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne iyi kul olmaya bakalım! Velev eski hayatımızda çok yüreğimizi yakan haller de olsa, bundan sonrasına dikkat edelim! Rabbimiz lütfeder, ümidimizi hiç kesmeyelim!

إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ

الرَّحِيمُ

(الزمر: ٥٣)

(*Inna'llàhe yağfirü'z-zünûbe cemîâ*) “Allah Celle Celâlühü, tüm günahları topluca, hepsini bağışlayıverir. Hepsini birden affediverir. (*Innehû hüve'l-gafûru'r-rahîm*) Çünkü o, mağfireti son derece çok olandır, rahmeti son derece engin olandır.” (Zümer, 39/53)

Toptan hepsini bağışlayıverir de nasıl olduğunu anlamadan insan cennetine de giriverir. Fazl u keremiyle...

f. Komşu Hakkına Riayet

Meşhur, herkesin duymuş olduğu bir hadîs-i şerîftir ki Buhârî'de de var, Ahmed ibn-i Hanbel'in Müsned'inde de var; *rahmetu'llâhi aleyhim ecmaîn*.

Bir gün Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁴

⁴ Buhari, *Sahih*, c.XVIII, s.433, no:5557; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.385, no:27206; Ebû Şureyh el-Kâ'bî RA'dan.

Ahmed ibn-i Hnbel, *Müsned*, c.II, s.288, no:7865; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.VIII, s.308, no:13563; Ebu Hüreyre RA'dan.

وَاللّٰهُ لَا يُؤْمِنُ، وَاللّٰهُ لَا يُؤْمِنُ، وَاللّٰهُ لَا يُؤْمِنُ قِيلَ يَا
رَسُولَ اللّٰهِ وَمَنْ قَالَ الَّذِي لَا يَأْمَنُ جَارُهُ بَوَائِقَهُ

(حم.خ. عن أبي هريرة؛ حم. عن أبي شريح الكعبي)

RE. 456/6 (*Va'llàhi lâ yü'minü, va'llàhi lâ yü'minü, va'llàhi lâ yü'minü. Kîle: Yâ rasûla'llah, ve men? Kàle: Ellezî lâ ye'menü câruhû bevâikahû.*)

(*Va'llàhi lâ yü'minü*) “Vallàhi iman etmiş olmaz!
(*Va'llàhi lâ yü'minü*) “Vallàhi iman etmiş olmaz!
(*Va'llàhi lâ yü'minü*) “Vallàhi iman etmiş olmaz!” diye böyle üç defa tekrarlamış.

(*Kîle*) Diyorlar ki: (*Yâ rasûla'llah, ve men?*) “Yâ Rasûlallah! Kim olduğunu söylemedin. ‘Vallàhi iman etmiş olmaz! Vallàhi mü'min olmaz! Vallàhi iman etmiş sayılmaz.’ dediğin kim bu böyle?”

(*Kàle*) Dedi ki: (*Ellezî*) “O şahıs ki, (*lâ ye'menü câruhû bevâikahû*) komşusu onun ezasından, cefasından sâlim değildir.” Yani, “Komşusu kendisinden emniyette ve selâmette olmayan kimse, gerçek müslüman olmuş sayılmaz.” diyor Peygamber Efendimiz.

Komşusuna şerri gitmeyecek, komşusuna sataşmayacak, komşusuna üzüntü kaynağı olmayacak. Müslüman komşusunu hayatından bezdirmeyecek. Eğer öyleyse... Namaz kılıyor, şöyle yapıyor, böyle yapıyor... Bak ne diyor Peygamber Efendimiz, üç defa Allah'a yemin ederek söylüyor:

“—İman etmiş olmaz!” Buradan ne çıkıyor?

Kenzü'l-Ummal, c.IX, s.50, no:24885; *Keşfü'l-Hafa*, c.II, s.338, no:2908; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.430, no:25238.

Sevsen de sevmesen de dişini sıkacaksın, komşuna ezavermemeye ve komşuluk âdâbına riâyet etmeye çalışacaksın!

Muhterem kardeşlerim!

İyiyle herkes iyi geçinir, normal. Mühim olan, kötü olanı idare edebilmek. Kötü olanı da iyi yola çekebilmek. Bunu yapmaya çalışacağız.

Umumiyetle biz şöyle bir düşünürüz. Kendimizi haklı gibi görürsek:

“—Tamam, ben haklıyım. Binâen aleyh şöyle...” deriz;

Öyle acele karar vermeyelim. “Bilmediğimiz bir başka yerden, kim bilir ne kusurlu durum vardır?” diyelim. Kabahati kendimizdeymiş gibi belleyerek, vaziyeti düzeltmeye çalışalım! Biraz fedakârlık yapalım! Biraz ahiret yatırımı yapalım! Allah’ın rızasını kazanmak için vazgeçelim!

Yunus Emremiz’in, Rh.A. dediği gibi:

Yaradılanı hoşgör, Yaradan’dan ötürü...

Yaradan’dan ötürü yaratılanı hoş görelim! Varsın biraz da biz aldanmış olalım! Zaten her işte çok aldanmadan mı yaşıyoruz? Bir sürü aldandığımız şeyler var. Varsın biraz elimizden, kasamızdan, kesemizden bir şey çıksın... Hediye versen, biraz fedakârlık yapıversen umumiyetle olmaz. Kötülüğe karşı iyilik yapmaya dişimizi sıkalım biraz... Zordur ama dişimizi sıkalım.

Ben de hayatımda başıma böyle bir şey geldiği zaman, çoğu zaman kendim de zorlanmışımdır...

Ben size bu nasihati verecek kuvvette bir insan değilim. Ama böyle yapalım. Hep beraber yapalım diyorum. Dişimizi sıkalım biraz.

“—Hocam şu kabahati var, bu kabahati var...”

Tamam, hepsinde sen haklısın. Ama farz et ki haksızsın. Haksızmışsın gibi ona öyle davran. O senin cebinde kâr olarak bulunsun. Sen haklıysan, kâr olarak bulunsun. Ama haksızmış gibi sen vaziyeti düzelt. Sen git özür dile, sen toparla...

Bu müslümanların arasındaki ıvır zıvır, incir çekirdeğini doldurmayan kırgınlıklar, kinler bitsin. Bu şeyler bitsin de Müslümanlar muhabbetli olsunlar. Yapılacak iş çok...

Şeytan gülüyor, düşman gülüyor.

Haline şeytan güler gördükde sende gafleti

Üstüne güldürme öyle düşmen-i bed-sireti...⁵

Öyle kötü sîretli düşman güldürülür mü, elâleme rezil kepaze olur mu müslüman?

g. Ümmette Karışıklığın Olması

Diğer hadîs-i şerîf...

Abdullah ibn-i Ömer RA'nın rivayet ettiği ve hadis alimi Deylemî'nin *Müsnedü'l-Firdevs* adlı kitabında kaydettiğine göre, Peygamber Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

⁵ Diyarbakırlı Said Paşa (1832-1890), *Müstakîm ol Hazret-i Allâh utandırılmaz seni.*

⁶ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.378, no:7099; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.276, no:31158; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.373, no:25105.

وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْحَقِّ لِيَكُونَ بَعْدِي فَتْرَةٌ فِي
أُمَّتِي يُبْتَغَى فِيهَا الْمَالُ مِنْ غَيْرِ حِلِّهِ وَيُسْفَكُ
فِيهَا الدِّمَاءُ وَيُسْتَبَدَلُ بِهَا الشَّعْرُ مِنَ الْقُرْآنِ

(الديلمى عن ابن عمر)

RE. 456/7 (*Ve'llezîbeasenîbi'l-hak, leyekûnenne ba'dî fetretün fî ümmetî, yübteğà fîhe'l-mâlû min gayri hıllihî, ve yüsfe kü fîhe'd- dimâ', ve yüstebdelü bihe'ş-şî'ru mine'l-kur'ân.*)

Buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:

(*Vellezîbeasenîbi'l-hakkı*) “Beni hak bir görevle, hak ile, peygamberlik vazifesi ile, insanlara Allah’ın emirlerini iletelim diye görevlendirerek peygamber tayin etmiş, seçmiş ve insanlığa göndermiş olana and olsun ki, (*leyekûnenne ba'dî fetretün fî ümmetî*) benden sonra mutlaka ve mutlaka ümmetimde bir fetret olacak.”

Allah’a yemin olsun ki benden sonra bu dinde bir gevşeme olacak. Müslümanlar bu hakkı, İslâm’ı öğrendikten sonra İslâm’ın hakikatlerinden uzaklaşacaklar, bir fetret, bir gevşeme, bir düşme devresine düşecekler. Seviyeleri bozulma durumuna gelecek. (*Yübteğà fîhe'l-mâlû min gayri hıllihî*) “O devirde helâl olmayan yerlerden, haram yerlerden, rüşvetle, hırsızlıkla, aldatmakla, zulümle; Allah’ın yasak kıldığı çeşitli gayri meşru kazanç yollarıyla mal kazanılmağa başlanacak.”

“—Helal değil, ne diye almaya kalkıyorsun?”

“—Olsun...” diyor, aldırmıyor.

“—Ya olsun, olur mu? Cezası var! Haramla biten her eti cehennem ateşi yakıp temizlemeden gitmek yok; cehennemde yanacaksınız!”

Cehennem uzaktan geliyor, ona aldırmıyor, omuz silkiyor. “Para gelsin de...” diyor. “Şu haram” diyorsun, “Sen al da bana ver.” diyor. Terbiyesize bak! “Sen al, bana ver.” diyor. Aldırmıyor, alay ediyor. Hem mü’min insanı aptal yerine koyuyor; “Sen al da bana ver.” diyor, “Sen yemezsen ben yerim.” diyor. “Ben yiyivereyim senin nâmına...” diyor.

(*Ve yüsfe kü fîhe’ d-dimâ’*) “Bu fetret devrinde yine haksız yere çok kanlar dökülecek; katillikler olacak, çarpışmalar olacak, öldürüşmeler olacak, vuruşmalar, çatışmalar olacak...”

“—Haksız yere insanlar öldürülecek.” demek. Öldürülüyor da... Gazeteleri açıyorsunuz... Bizden önce de olmuş, sadece bu asra mahsus değil; çok haksız işler yapılmış, maalesef.

(*Ve yüstebdelü bihe’ş-şi’ru mine’l-kur’ân*) “O devirde Kur’an’ın yerine, millet şiiri tercih edecek, şiir okuyacak. Kur’an’ı kenara bırakacak da şiirle meşgul olacak. Kur’an yerine şiir geçecek, Kur’an’a şiir bedel tutulacak.” buyuruyor.

Şiir Kur’ân-ı Kerîm’e tercih olunacak. Eğlence, kaside, şarkı, türkü Kur’ân-ı Kerîm’in yerine geçecek. Veyahut Kur’ân-ı Kerîm bir şiirmiş gibi, bir kasideymiş gibi takvâ bahis konusu olmadan öyle okunulacak. İşe öyle bakılacak.

Maalesef, söylemesem belki daha iyi, bazı yerlerde sesi güzel olsun diye bir kadeh içip de öyle Kur'an okuyanlar varmış. Sesi güzel gitsin diye...

İsmen bir şahıs üzerine konuşuyorduk da, "O öyle yapar da öyle gider..." dediler. Bunlar tabii hep imanın eksikliğinden olan şeyler. Mü'min böyle şeyler yapmaz. Biz de yapmayalım!

Biz bunları dedikodu olsun diye mi dinliyoruz, okuyoruz? Hayır... Böyle şeyler olabilir, siz onlara uymayın! Böyle devirler gelirse siz böyle yapmayın! Siz gerçeğin ne olduğunu bilin!

Ben her zaman hanımlara tavsiye ediyorum: Kocanıza evden çıkarken deyin ki:

"—Efendi ben senden akşama çok para istemiyorum. Eve helal para getir. Çocuklarımızı helal lokmayla besleyelim. Az olabilir, haramdan getirme. Bizim her şeyimiz sana bağlı, senin eline bağlı. Haramdan getirirsen bizi de mahvedersin. Aman efendi helalinden olsun. Sırtına bir ip al, hamallık yap, bin lira kazan, helalinden ye." demek lazım.

Evladlarımıza böylesini tavsiye etmek lazım. Evladımızı bir mesleğe sokuyoruz, parası çok olsun diye, haram mı helal mi hiç aldırmadan... Müslüman olarak öyle mesleklere itiyorlar ki evlatlarını, parası çok diye... Ama haram.

"—Evladım çok para kazanmak önemli değildir. Zor olan, çok kimsenin yapamadığı iş, helal para kazanmaktır. Aman paranın helal olmasına dikkat et, çünkü her hayrın başı budur." diyebilelim. Birisi bir mal, bir para, bir şey getirdiği zaman;

“Ne münasebet, nereden geldi bu para?” diyebilelim. “Yan cebime koy!” demeyelim.

Hiç nereden geldiğini soran yok, gelsin de nereden gelirse gelsin... Olmaz.

“—Bu parayı bana veriyorsun ama ne hakla, nereden?”

“—Canım sorma...”

“—Yok öyle şey, yok. Sebebi nedir? Ne münasebetle veriyorsun?”

Ben İzmit’te kâğıt fabrikasının orada, camide namaz kılıyorum. Yanımda ihtiyar birisi güzel ibadet ediyor. Hâlini sevdim, takvâ ehli bir insan. Kolu yamalı yamalı, hırpânî kılıklı. Namaz bitti, cebimde emanet zekât parası vardı;

“—Amca, şu beş bin lirayı al.” dedim. Yüzüme baktı, paraya baktı. Elini uzatmıyor;

“—Bu ne parası?” diyor.

“—İşte ihtiyacın varsa al, bu parayı kullan.” dedim, gönlü incinmesin diye.

“—Zekât mı?” dedi.

Onun üzerine, zekât dedim.

Aldı ama beni terletti. Neticede aldı ama terledim.

Medine-i Münevvere’de zenciler var, kadınlar, çarşafına bürünürler, bir köşeye otururlar, önüne üç parça bir şey koyar, işte satılık. Ona birisi bir para vermeye gitmiş, “Yok” demiş, “Ben bugünkü rızkımla, beni geçindirecek miktar parayı aldım, bir başka fakire ver!” demiş.

Müslüman gözü tok olacak. Çünkü rızkı insana Allah gönderiyor.

Allah hepimizi haramdan kurtarsın... Her çeşit günahı kurtarsın...

Sonra, ikincisi kan dökmek. “İki müslüman kılıçlarını çekmiş olarak karşı karşıya gelirse...” diyor. Şimdi kılıç yok, tamam. Şimdi de “tabancalarını çekmişse” demek bu. Bunun ardından çıkan mâna o. “Hem ölen hem öldüren cehennemdedir.” diyor Peygamber Efendimiz.

Diyorlar ki:

“—Öldüren cehennemde olacak, anladık ama ölenin cehennemde olması niye?”

“—O da onu öldürmek için kılıcı çekmemiş miydi?”

Fırsat ötekisine geçti, o öldürdü. Buna geçseydi bu da öldürmek için geçmedi mi karşısına? Onun için cehennemde olacak, niyetinden dolayı... Hem öldürülecek hem cehenneme gidecek. Ne kötü durum! Öldürse de cehennemde, o da ne kötü durum, ölse de cehennemde...

Bu ne demek?

“—Müslüman müslümanın karşısına silahını, kılıcını alıp da çıkmasın!” demek.

Bu kadar basit, anlaşılmayan bir şey yok.

“—E hocam kendisi gelirse?”

Peygamber Efendimiz âhir zamanda bu gibi haller olabileceğini bildiriyor. Hadîs-i şerîfte bize tavsiyesi:

“—O zaman Âdem AS’ın hayırlı oğlu gibi olun!”
Ne demek istedi?

Hız. Âdemin iki oğlundan bir tanesi ötekisini öldürdü. Kabil, Habil’i öldürdü. Nasıl öldürdü?

Yakasına yapıştı, dedi ki:

قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ

(المائدة: ٢٧)

(*Kàle leaktülenneke.*) “Seni muhakkak ve muhakkak öldüreceğim.” dedi. (Mâide, 5/27)

Sinirlendi, kızdı... Kin, haset... “Öldüreceğim seni!” Öldürülen mübareğin cevabı, diyor ki:

لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسٍ يَدِي
إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

(المائدة: ٢٨)

(*Lein basatte ileyye yedeke li-taktülenî, mâ ene bi-bâsitın yediye ileyke li-aktüleke*) “Bak kardeşim! Sen beni öldürmek için bana elini uzatsan bile, ben sana karşı koymak için elimi uzatmam. Ne yaparsan yap. Ben, alemlerin rabbi olan Allah’tan korkarım.” (Mâide, 5/28)

Uzatmıyor. Çünkü kardeş, çünkü müslüman...

Muhterem kardeşlerim!

Kavga iki kişiyle olur. Bir kişiyle kavga olur mu?

İnsanı tımarhaneye götürürler, tek başına kendisiyle kavga ediyor veyahut havaya yumruk sallıyor...Olmaz, tımarhaneye gider. Kavga iki

kişiyle olur. İki taraf kavgayı istediği zaman kavga olur. Bir taraf istemezse kavga söner.

Bak ne diyor Peygamber Efendimiz:⁷

وَإِنْ امْرُؤٌ قَاتَلَهُ أَوْ شَاتَمَهُ فَلْيَقُلْ إِنِّي صَائِمٌ

إِنِّي صَائِمٌ

(*Ve ini'mruün kâtelehû*) “Karşı taraftaki bir adam bununla dalaşır, mücadele ederse, kavga ederse; (*ev şâtemehû*) küfür etmeye kalkarsa, ağzını o bozarsa; (*felyekul: Innî sàimün, innî sàimün*) ‘Ben oruçluyum, ben oruçluyum!’ desin.”

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfde buyuruyor ki:

“—Haklı olduğu halde bir münakaşadan çekiliveren; baktı ki iş uzayacak, ‘Peki kardeşim, tamam!’ diyen kimseye cennetin avlusunda bir köşkü garanti ediyorum!” diyor.

Biraz da haklı olduğumuz zaman susmayı, biraz geri çekilmeyi öğrenelim!

“—Ben senin kafanı kırarım!”

⁷ Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.670, no:1795; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.806, no:1151; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.720, no:2363; Neseî, *Sünen*, c.IV, s.163, no:2216; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ) Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.257, no:7484; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.205, no:3416; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.156, no:2775; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.IV, s.191, no:7443; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.315, no:3639; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.269, no:8093; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.239, no:3252; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.278, no:3284; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VIII, s.714, no:23589; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.620, no:1633.

“–Ben de senin kafanı kırarım!” diyoruz, karşılıklı.

“–Ben seni döverim!”

“–Ben de seni döverim!”

“–Sen şöylesin.”

“–Sen de öylesin.”

Tam karşılık veriyor. “Tamam tamam...” dese kavga olmayacak. Kavgalar ekseriyetle “O bana yan baktı, ben de ona yan baktım. O bana vurdu, ben de ona vurdum.” usûlünden gidiyor.

Müslüman müslümanın karşısında kavgayı üretici, meydana getirici olmayacak. Demirle çakmak taşı, çat vurulduğu zaman kıvılcım çıkıyor. Vurulmazsa olmaz, buna iki şey lazım.

Onun için müslüman müslümanın karşısında, bu hadislerden öğrendiğimiz, kavgacı durumda durmayacak. “Tamam tamam, pekiyi, hata etmişim, affet...” diyecek. Büyüklerimizden öyle gördük. “Pekiyi pekiyi, tamam...”

Hemen sıvışıp korktuğundan mı? Ne korkması; onun gibi dört tanesi gelse sıkısa suyunu çıkartır. Ama Allah’tan korkuyor, kavga etmek istemiyor.

Bir bu, kan dökmek var.

Bir de Kur’an’ın şiirle tebdili var. Şiir tercih edilip Kur’an tercih edilmiyor. Böyle olmayacağız. Ya eğlence ciddi ilmi işlere, Kur’an öğrenmeye tercih ediliyor ya da Kur’an gayri ciddi bir tarzda istimal olunuyor, o kıraati vesairesi... Her iki mâna da yanlış.

Biz ilmi tercih edeceğiz. Kur'an'ın tarafında olacağız. Ehli Kur'an olacağız. Muhibb-i Kur'an olacağız, o yolda yürüyeceğiz. Öbür tarafta değil. Öbür tarafta şarkı, eğlence çok çok fazla... Aman ne güzel saz sesleri geliyor, dımpırtılar, zımbırtılar... Onların arkası, onlar cehenneme davet eden şeyler...

“—Burada biraz işte hocanın karşısında diz çöküyorsun, oturuyorsun, dizin uyuşuyor...”

Bunun âhirette sevabı var. Bunun ecri fazla. Hocamız öyle söylerdi:

Fâni dünya hoştur amma akıbet mevt olmasa...

Fâni dünya güzeldir tabii; Çamlıca'nın safası vardır, Boğaz'ın püfür püfür esintisi vardır, Emirgan'ın şahane çayı vardır. Ne güzel lokantalar vardır, ne lüks yerler vardır, ne güzel oteller vardır; balkonlarından denize baktığın zaman için, gönlün ferahlanır... Fâni dünya hoştur ama akıbet mevt olmasa... Sonunda sorgu hesap olmasa, o akıbet ölüm olmasa, ayrılık olmasa...

Peygamber Efendimiz yapamaz mıydı acaba? En lüks tarzda yaşamayı yapamaz mıydı? Yapardı. İstemedi. Peygamber Efendimiz bu dünyayı istemedi.

Biz de onun ümmetiyiz, biz de onun yolunda olmalıyız. Dünyaya meyletmemeliyiz, Kur'an'a meyletmeliyiz. Eğlenceye meyletmemeliyiz, ilme meyletmeliyiz. Gayri ciddiliğe, sululuğa, lâubaliliğe meyletmemeliyiz. Ciddi olmalıyız.

Müslüman ciddi insandır. Sorumlu insandır. Allah indinde mes'uliyeti vardır.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi ehli Kur'an eylesin. Kur'an'ı sevmeyi nasip eylesin. Kur'an'a hâdim, Kur'an'a hizmet edici kullar olalım, her yönden... Her birimiz evimizde Kur'ân-ı Kerîmler okunsun. Çocuklarımıza Kur'ân-ı Kerîm öğretilsin. Hayatımıza Kur'ân-ı Kerîm ışık tutsun.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi Kur'ân-ı Kerîm'in şefaatine erdirsin. O Kur'ân-ı Kerîmler ki evlerimizde, raflarımızda, kütüphanelerimizde, cüz keselerimizde, duvarlarımızda, çivilerimizde asılı durur; onlar bizim yakamıza yapışıp da ahirette davacı olmasınlar; bize şefaatchi olsunlar.

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele-i şerîfe!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

23. 03. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

